

Antonie Kamerling speelt geen mooi weer meer

‘Je bent mislukt, zei ik altijd tegen mezelf’

Antonie Kamerling liep als de jonge Peter in *Goede tijden slechte tijden* onze huiskamers binnen. Onschuldig en blij. Maar zo niks-aan-de-hand was het niet. Angst en zelfhaat beheersten zijn leven. Tot een paar maanden geleden. ‘Ik ben er weer, zei ik tegen Isa.’

‘Mijn grootmoeder was een belangrijke pijler in mijn leven. Ik logeerde vaak bij haar als mijn ouders op inkoopreis waren. Ik was haar oogappel, net als mijn nichtje Erica. Met passie gaf ze mij vanaf mijn 6e pianoles. Ze stelde de hoge eisen die ze aan zichzelf stelde ook aan mij. Omama, zoals ik haar noemde, was streng en had naast een positieve ook een verstorende negatieve invloed op mij. Haar gesaboteerde muziekcarrière als concertpianiste projecteerde ze op mij en mijn nichtje Erica, die nu viool speelt

bij het Metropole Orkest. Zij heeft gedaan wat mijn grootmoeder voor haarzelf en uiteindelijk voor ons voor ogen had. Omama was al concertpianiste toen ze haar man, mijn opapa ontmoette. Ze kreeg mooie recensies, maar ging trouwen, stopte en offerde zich op voor het gezin, zoals dat in die tijd ging. Weg carrière. Als ze daarover vertelde, stond ze demonstratief en tegelijkertijd machteloos met haar handen in haar zij. Gelukkig hield ze veel van haar man, anders was het helemaal tragisch geweest. >

Antonie Kamerling als kleuter van 4 of 5 jaar (onder) en als hij 16 is. Z'n droom om concertpianist te worden heeft hij dan net opgegeven.

Antonie Kamerling (1966) groeide op als oudste in een gezin met twee zussen en een broer. Hij werd bekend als Peter Kelder in *Goede tijden slechte tijden*, waar hij Isa Hoes leerde kennen die Myriam van der Pol speelde. Met haar is hij inmiddels 18 jaar samen. Na *GTST* speelde hij in films, tv-series, toneelstukken en musicals. Hij heeft altijd een passie gehad voor muziek en scoorde eind jaren 90 een nummer 1-hit met 'Toen ik je zag', hij maakte de cd's *Jam* en *Feel* en en gaat volgend jaar in een musical spelen. Hij en zijn vrouw Isa Hoes hebben twee kinderen, Merlijn en Vlinder.

Zo rond mijn 15e ging ik serieus studeren. Ik wilde de top bereiken. Het was te laat, ik had die studie veel eerder serieus moeten oppakken. Mijn grootmoeder ontraadde het me ook, hoe graag ze ook gezien had dat het mij zou lukken. Ik luisterde naar haar, was doodsbang dat ik als pianist fouten zou maken. Angst heeft mijn leven geregeerd. Angst om te falen, niet goed genoeg te zijn. Dat resulteerde zelfs in zelfhaat: ik durfde bijvoorbeeld nauwelijks op mijn carrière terug te kijken. Vond mezelf lange tijd een slecht acteur. Pas met mijn rol in de musical *Turks fruit* kon ik écht trots op mezelf zijn. Ik had iets moois neergezet. Toen ik bekend werd, heb ik jaren niet meer voor de spiegel gestaan. Ik denk omdat ik mezelf niet mocht zijn. Ik wilde niet mooi zijn, was zo geschrokken van het feit dat ik niet kon acteren maar wel binnen twee maanden in allerlei jeugdbladen boven Rutger Hauer in de top eindigde. En dat kwam alleen door mijn uiterlijk. Op foto's zag ik wel dat ik een lekker ding was, maar dan keek ik met afstand naar mezelf. 'Kijk nou eens in de spiegel. Het is belangrijk. Jij bent de enige met wie je het moet doen', zei een oude wijze man die ik geregeld spreek, zo'n tien jaar geleden tegen mij. Doodeng vond ik dat. Nog steeds is het lastig om mezelf te *facen* in de spiegel.

Vaak was ik bang om fouten te maken, ik voelde dat het zo belangrijk was voor omama om de dingen goed te doen. Er lag een voortdurende druk. Heel raar, ik vond het ontzettend fijn om bij haar te zijn, maar tegelijkertijd voelde het als een verplichting. Mijn oma had een haat-liefdeverhouding met mijn moeder. Het klassieke geval. Mijn moeder gaf mij bijvoorbeeld geen suiker in de thee. Omama hield daarvan. 'Zo, dit is lekker jongen', zei ze dan, terwijl ze scheppen suiker in mijn thee deed. Ze wist dat ik het niet mocht. Ik vond mezelf laf, als 8-jarig jongetje al, omdat ik eigenlijk voor mijn moeder moest opkomen. Toen omama begin jaren 90 overleed, heb ik de piano jaren niet meer aangeraakt. Wat wel mooi is om te zien, is dat uiteindelijk alleen de mooie herinneringen overblijven: het samen spelen, de aandacht die ik van haar kreeg. Heel langzaam ben ik

weer gaan improviseren, Antonie-muziek noemde ik het altijd. Iets wat ik nooit durfde, omdat mijn vader een keer had geroepen toen ik een jaar of 13 was, dat ik niet kon improviseren. Natuurlijk was mijn vader zich niet bewust van het effect daarvan. Zo zal ik ook dingen doen en zeggen tegen mijn kinderen die ik beter niet had kunnen doen. Maar net als mijn vader doe ik het met de beste bedoelingen. Over opvoeden praat ik veel met andere ouders. Hoe krijg je het voor elkaar dat je je kinderen zo vrij kunt opvoeden dat ze ook beleefd en attent zijn en goed luisteren? Ik ben van plan een boek over opvoeden te schrijven.

'Waarom zeg je niet gewoon hoe het met je gaat?' zei Isa

Van huis uit heb ik geleerd vooral te praten over de positieve dingen. Als het slecht ging, hield je dat voor je. Ik ben opgegroeid in een door het calvinisme beïnvloed gezin, mijn vader werkte keihard, is eigenaar van de keten Dille & Kamille. Mijn moeder zorgde voor ons, deed jarenlang de administratie van het bedrijf en ging met hem op inkoopreis. Mijn vader was trots dat hij het geld binnenbracht. Maar ik als jongetje had een vader die bijna nooit thuis was. Ik miste hem. Hard werken moest ik ook altijd van mezelf. Ik ben een ontzettende controlfreak. Dat is minder geworden, ik leef meer per dag. Ik verwijt mijn ouders niets. Ze hebben mij beschermd en liefdevol opgevoed op de manier zoals zij dachten dat het goed was. Als gezin waren we leuk, daar stonden we om bekend. Voor mij voelde het echter als een soort groepsidentiteit. We waren >

geen losse individuen. Mijn ouders hebben een goede relatie. Als het eens slecht ging, hoorden wij dat als kind in elk geval niet. Het pure genieten wat mijn ouders zo goed kunnen zoals 's ochtends lekker samen koffie drinken, kon ik nooit. Ik mocht van mezelf niet werkelijk genieten, ook niet van mijn relatie met Isa.

Voorop staat dat ik met Isa oud wil worden, dat is een diep gevoel, dat kun je bijna niet uitleggen. Als je al zo lang samen bent, is het onvermijdelijk dat er ook weleens slechtere tijden zijn. Dan hebben we vaak ruzie en is er niet veel meer wat we leuk vinden aan elkaar. Die momenten gaan altijd weer over. 'Maak tijd voor elkaar vrij', werd ons geadviseerd toen Merlijn geboren werd. Die raad hebben we opgevolgd, elk jaar gaan we samen zonder kinderen een weekje weg. Met onze rare werktijden is dat niet altijd makkelijk te regelen. 'Ik zou willen dat jij gewoon thuis was, kookte en mijn schouders masseerde als ik moe thuiskom', verzucht ik weleens tegen Isa. 'Dat wil ik ook wel', zegt ze dan.

'Helaas heb ik een deel van mijn geheugen weggeblowd'

Sinds een jaar of dertien ben ik met periodes depressief, dan ben ik niet leuk om mee te leven. Gelukkig ben ik ook vaak positief en optimistisch. De omslag van mijn zelfhaat gebeurde heel recent, afgelopen voorjaar. Kort daarna ben ik ook met een psycholoog gaan praten. Met mijn werk ging het even niet zo goed, een monoloog waarvoor ik al vijf weken repeteerde werd om financiële redenen afgeblazen. Ik raakte in een dip. Naar mijn broer gaan met wie ik had afgesproken, had ik ook helemaal geen zin in. Dan moest ik vertellen

hoe het met mijn carrière liep. 'Waarom zeg je niet gewoon hoe het met je gaat?' zei Isa. 'Nee, dat kan ik niet maken', riep ik direct. Ik moest de schijn ophouden dat het goed met me ging, die niks-aan-de-hand-houding zat zo ingeworteld. 'Ik voel me zo klote', uren duurde het voordat ik het mijn strot uit kreeg. Voor het eerst in mijn leven gaf ik aan iemand anders dan Isa toe dat het helemaal niet lekker ging. Het was zo'n opluchting. Mijn broer reageerde rustig en belangstellend, erover praten deed me goed. Met mijn ouders heb ik ook schoon schip gemaakt. Na mijn *coming-out* bij mijn broer moest ik hen ook vertellen hoe het met mij ging. Dat zijn zij helemaal niet gewend. Ik zei altijd pas achteraf dat het slecht met me ging. Het heeft onze relatie verbeterd.

Mijn moeder maakte zich vroeger veel zorgen over mij. Niet als tiener, ik was geen lastige puber – hoewel ik wel lastig was voor mijn vader, ik maakte veel ruzie met hem en sloot me voor hem af. Ik draaide The Stones en The Beatles op mijn kamer, wandelde met de hond, ging alleen surfen en zeilen. Zocht de eenzaamheid misschien ook wel op. Toen ik ging studeren, sloeg ik volledig los. Haar zorg ervaarde ik als storend. Nu ik zelf kinderen heb, begrijp ik het wel. Zelf zag ik Merlijn ook steeds in de rivier verdrinken waar wij aan wonen. Ik stop hiermee, dacht ik. Elke dag kan ik wel fantaseren dat hij doodgaat. In mijn studententijd was ik constant stoned. Ik wilde vrijheid en dacht het in het blowen te vinden. Een bewuste keus was het: of blowen of drinken hield ik mezelf voor. Dat mijn leven kapotging, wilde ik zeker niet. Over blowen was nog niet zo veel bekend, nu weet je dat het slecht is om dat op jonge leeftijd te doen. Helaas zie ik de gevolgen daarvan ook: een deel van mijn geheugen heb ik weggeblowd. Ik gebruikte softdrugs als vluchtmiddel. In de winter van '89 kreeg ik duizelingen, pijn in mijn lijf. Mijn vriend Marc had er een medisch handboek op nageslagen en las dat ik achttien van de twintig stresssymptomen had. Volgens hem moest ik direct laten vallen waar ik mee bezig was. Achteraf zie ik dat ik in die tijd doodongelukkig was en door het

blowen niks verwerkte. Ik had een studie rechten gekozen omdat ik niet wist wat ik wilde, maar had geen uitlaatklep voor mijn creativiteit. Acuut stopte ik met blowen, liep als een kip zonder kop rond bij mijn ouders. Doodziek was ik, kon me totaal niet ontspannen. Doordat ik toch nog een joint opstak met een vriend in ons vakantiehuis in Zeeland, raakte ik in een psychose. Alle spanning heb ik er in een keer uit geflipt. Een paar maanden lang kon ik niks, mijn zenuwgestel had een klap gekregen. Door de drie R's, rust, reinheid en regelmaat ben ik erbovenop gekomen. Acteur worden was na mijn eerste hoofdrol in *Pippin*, een musical van het Amsterdams Studenten Corps, altijd al een stille wens van mij. Ik schreef me in bij castingbureaus. Twee weken nadat ik bij gebrek aan een toekomst mijn rechtenstudie weer oppakte, werd ik gevraagd voor een auditie voor de eerste Nederlandse soap *Goede tijden slechte tijden*. Ik twijfelde heel erg of ik wel bekend wilde worden. 'Doen jongen, probeer het een jaar, je kunt altijd weer gaan studeren', zei mijn vader. Zo verrassend om dat uit zijn mond te horen.

Heel symbolisch, op Goede Vrijdag voelde ik na jaren de verandering, de rust en acceptatie om wie ik ben, de ruimte in mijn hoofd. Plotseling, van het ene op andere moment. 'Ik ben er weer', zei ik tegen Isa, ik belde haar in de auto. Het voelt alsof ik een level verder ben. Heel lang ben ik blijven hangen in patronen. Veel heb ik altijd geïnvesteerd in mijn carrière, de kinderen en mijn relatie met Isa, maar nooit in mezelf. Voor het eerst geniet ik van simpele dingen, voel ik geen werkdruk, doe ik dingen die ik leuk vind zoals zingen en heb ik zelf de regie over mijn leven. Ik geniet van de rust dat er niets meer moet. Het voelt als een tweede jeugd. Ik had de hoop al een beetje opgegeven. Je bent mislukt, zei ik altijd tegen mezelf. Dat is niet meer zo. Ze kunnen mij niet meer kapot maken. Ik schaam me niet langer meer voor mezelf. Oké, bijna niet meer dan.' «